

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุป

การวิจัยเรื่อง “วิเคราะห์การใช้คำและโวหารภาพพจน์ในการเขียนบทความของเมอร์ลินในคอลัมน์ร้อยแปดพันเก้า ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ” ในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาในการเขียนบทความของเมอร์ลิน ในคอลัมน์ร้อยแปดพันเก้า ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ระหว่างปี พ.ศ. 2546 – 2548 จำนวน 156 ฉบับ จำนวนบทความ 156 บทความ ในด้านต่อไปนี้

1. การใช้คำ
2. การใช้โวหารภาพพจน์

ในบทนี้ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้างต้น ดังรายละเอียดต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อวิเคราะห์ลักษณะการใช้คำในการเขียนบทความของเมอร์ลินในคอลัมน์ร้อยแปดพันเก้า ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ระหว่างปี พ.ศ. 2546 – 2548

ผู้วิจัยพบว่า เมอร์ลิน ใช้ลักษณะการใช้คำ ดังนี้

1. การใช้คำเลียนเสียงพูด

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้คำเลียนเสียงพูดที่มีการสะกดคำแตกต่างจากรูปแบบภาษาเขียน เนื่องจากยึดเสียงในภาษาพูดเป็นหลักในการสะกดคำ ได้แก่ การเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์สามัญจากคำเดิมเป็นเสียงวรรณยุกต์ตรี เช่น เกิน เป็น เกิ่น เป็นต้น การเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์เอกจากคำเดิมเป็นเสียงวรรณยุกต์ตรี เช่น หรอก เป็น ร้อก เป็นต้น การเปลี่ยนเสียงสระและการเปลี่ยนตัวพยัญชนะจากคำเดิม เช่น ส เป็น ซ ในคำว่า สุด เป็น ชู้ด เป็นต้น การตัดเสียงพยัญชนะตัวท้ายและเปลี่ยนเสียงสระจากคำเดิม เช่น ดินัน เป็น เตียน เป็นต้น การเปลี่ยนเสียงสระจากคำเดิมเป็นเสียงสระอู เช่น ทุก เป็น ทู้ก เป็นต้น การเปลี่ยนเสียงสระอะจากคำเดิมเป็นเสียงสระอา เช่น รัก เป็น ร้าก

เป็นต้น การเปลี่ยนเสียงสระไจากคำเดิมเป็นเสียงสระอาและเดิมตัวสะกดเข้าไป เช่น ใต้ เป็น ด้าย เป็นต้น ซึ่งการใช้คำเลียนเสียงพูดที่พบนี้มักจะเป็นการเปลี่ยนเสียงสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ให้ต่างไปจากคำปกติ

2. การใช้คำย่อ

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้คำย่อที่ปรากฏในรูปของพยัญชนะหนึ่งตัวตามด้วยเครื่องหมายหัพภาค (.) เช่น ป.ศ.ค. (ประสาทแดก) เป็นต้น การใช้คำย่อที่ปรากฏในรูปของพยัญชนะสองตัวตามด้วยเครื่องหมายหัพภาค (.) เช่น ชม. (ชั่วโมง) เป็นต้น การใช้คำย่อที่ปรากฏในรูปของพยัญชนะสามตัวตามด้วยเครื่องหมายหัพภาค (.) เช่น กขค. (ก้างขวางคอ) เป็นต้น การใช้คำย่อที่ปรากฏในรูปของการใช้คำต้นจากคำเต็มมาย่อแล้วตามด้วยเครื่องหมายหัพภาค (.) เช่น โทร. (โทรศัพท์) เป็นต้น การใช้คำย่อที่ปรากฏในรูปของการใช้เครื่องหมายไปยาลน้อย (๙) เช่น แต่ง๙ (แต่งงาน) และการใช้คำย่อที่เป็นการนำคำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศมาย่อ เช่น ชีอป๙ (ชีอปปิ้ง) ซึ่งคำย่อที่พบนี้มักเป็นคำย่อที่ใช้กันโดยทั่วไป หรือบางคำจะใช้กันเฉพาะในกลุ่มผู้พูดบางกลุ่มเท่านั้น

3. การใช้คำตัด

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้คำตัดในการเขียนย่อคำให้สั้นลง โดยที่ตัดหรือลดพยางค์แล้วความหมายเท่ากับคำเดิม เช่น คำว่า สดางค์ เป็น ดังค์, อะไร เป็น ไร เป็นต้น

4. การใช้คำไม่สุภาพ

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้คำไม่สุภาพที่เป็นภาษาที่ใช้พูดกันอยู่โดยทั่วไปในชีวิตประจำวัน โดยมีได้คำนึงถึงความถูกต้องและเหมาะสม เช่น คำว่า สะเหว้อ, แดก เป็นต้น

5. การใช้คำสแลง

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้คำสแลงที่มีลักษณะของความหมายที่ต้องขึ้นอยู่กับสถานการณ์และบริบททางภาษาของข้อความนั้น ๆ และคำสแลงนี้จะมีการคิดคำมาใช้เฉพาะกลุ่ม

หรือเกิดจากคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งในสังคม เมื่อคนส่วนใหญ่รับมาใช้จึงเกิดความนิยมขึ้น และกลายเป็นคำที่ได้รับการยอมรับในที่สุด เช่น คำว่า ก๊ิก, อี๊บ เป็นต้น

6. การใช้คำอุทาน

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้คำอุทานในลักษณะภาษาที่เปล่งออกมาด้วยความรู้สึกเศร้าใจ ผิดหวัง เสียใจ ตกใจ ดีใจ แปลงใจ และสงสัย ซึ่งคำอุทานเหล่านี้บอกความรู้สึกของคนได้โดยไม่ต้องกล่าวด้วยคำ ยืดยาว และยังแสดงอารมณ์ให้เด่นชัดมากยิ่งขึ้น เช่น คำว่า โอ๊ย, แหม, โอ้โฮ, เฮ้อ, อ้าว เป็นต้น

7. การใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศที่มาจากคำภาษาอังกฤษ โดยวิธีการทับศัพท์มักเป็นคำภาษาต่างประเทศที่คนไทยส่วนใหญ่ใช้สื่อความหมายในการดำเนินชีวิตประจำวัน เช่น คำว่า happy, take care, surprise เป็นต้น

8. การใช้คำซ้อน

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้คำซ้อน 2 ลักษณะคือ การใช้คำซ้อนเพื่อความหมายโดยพบคำซ้อนที่เป็นคำ 2 พยางค์ 3 พยางค์ และ 4 พยางค์มาซ้อนกัน ซึ่งคำซ้อนกับคำท้ายมีความหมายคล้ายกัน ใกล้เคียงกัน หรือไปในทำนองเดียวกัน ความหมายของคำจึงปรากฏทั้งคำต้นและคำท้าย เช่น คำว่า เยอะแยะ, ทุกข์ระทม, อารมณ์ห่วยๆ เป็นต้น การใช้คำซ้อนเพื่อเสียง โดยพบคำซ้อนที่เป็นคำ 2 พยางค์ และ 4 พยางค์ ความหมายของคำมีทั้งที่ปรากฏที่คำต้นหรือคำท้ายคำใดคำหนึ่ง โดยอีกคำไม่ปรากฏความหมายเนื่องจากจะมุ่งที่เสียงมากกว่า ซึ่งคำต้นกับคำท้ายที่นำมาซ้อนกันนั้นพบว่าคำต้นมีความหมายแต่คำท้ายไม่มีความหมาย เช่น คำว่า ระเบิดระเบ้อ, หึงเหิง เป็นต้น และคำต้นไม่มีความหมายแต่คำท้ายมีความหมาย เช่น คำว่า ความล้งความลပ်, สัญญิงสัญญา เป็นต้น นอกจากนี้ยังพบอีกว่าคำที่นำมาซ้อนกันถ้าเป็นคำ 4 พยางค์ พยางค์ที่ 1 กับ 3 ของคำจะใช้คำคำเดียวกัน เช่น ชั่นนงชั่นน, ไปท่งไปเที้ยว เป็นต้น และพยางค์ที่ 2 กับ 4 ของคำจะใช้พยัญชนะต้นและใช้เสียงวรรณยุกต์เสียงเดียวกัน เช่น คำว่า สะหมงสมอง, เป็นฟงเป็นเฟน เป็นต้น ส่วนการใช้

รูปสระและตัวสะกดพบว่าในพยางค์ที่ 2 กับ 4 มักใช้ต่างกัน เช่น คำว่า คัมบังคัมเบียร์, ความลึ้ม
ความลับ เป็นต้น

9. การใช้คำซ้ำ

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้คำซ้ำ 2 ลักษณะคือ การใช้คำซ้ำคำเดียว โดยการนำคำคำเดียว
เดียวกันมากล่าวซ้ำกันเพียงครั้งเดียว เช่น โหด ๆ, ดี ๆ เป็นต้น และการใช้คำซ้ำซ้อนกัน โดยการนำ
คำซ้ำคำเดียวตั้งแต่สองคำขึ้นไปมาซ้อนกัน คำซ้ำที่นำมาซ้อนกันมีความหมายใกล้เคียงกัน เช่น สวย
ๆ งาม ๆ, นิด ๆ หน่อย ๆ เป็นต้น ซึ่งการใช้คำซ้ำทั้ง 2 ลักษณะที่พบนี้จะใช้เครื่องหมายไม้ยมก (๗)
แสดงการซ้ำคำเพื่อให้คำมีความหมายหนักแน่นและชัดเจนมากยิ่งขึ้น

10. การใช้คำประสม

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้คำประสมในลักษณะที่เป็นการนำคำ 2 คำที่มีความหมาย
ต่างกันมาประสมกัน ทำให้เกิดคำใหม่ขึ้นอีกคำหนึ่ง และคำใหม่ที่เกิดขึ้นนี้มีความหมายใหม่ด้วย
เช่น คำว่า หวานใจ, ใจแตก เป็นต้น

11. การใช้คำขยาย

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้คำขยายซึ่งเป็นคำจำพวกที่ใช้ประกอบคำอื่นให้มีเนื้อความ
แปลกออกไป และพบว่าตำแหน่งที่วางของคำขยายมักอยู่หลังคำที่ต้องการขยาย เพื่อขยายคำ
ข้างหน้าให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น เช่น คำว่า ระยิบระยับ, อย่างละเอียดิบ เป็นต้น

12. การใช้คำที่มีความหมายแฝง

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้คำที่มีความหมายแฝงในลักษณะของสำนวนที่ใช้สื่อ
ความหมายอยู่ในการดำเนินชีวิตประจำวันเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งเป็นความหมายอีกความหมายหนึ่งที่ไม่
ตรงกับรูปคำที่ปรากฏ ผู้อ่านจะต้องทำความเข้าใจกับบริบทของข้อความนั้น ๆ ด้วย เช่น คำ
ว่า เต้าได้ หมายถึง ใช้ร่างกายของตัวเองเข้าแลก ซึ่งอาจจะยอมมีความสัมพันธ์ทางเพศด้วย เพื่อให้
ได้มาในสิ่งที่ตัวเองต้องการ, กระต่ายตื่นตูม หมายถึง ทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ คิดว่าเป็นเรื่อง
ใหญ่โต เป็นต้น

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อวิเคราะห์ลักษณะการใช้โวหารภาพพจน์ในการเขียนบทความของ
เมอร์ลิน ในคอลัมน์ร้อยแปดพันเก้า ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ระหว่างปี พ.ศ. 2546 – 2548

ผู้วิจัยพบว่า เมอร์ลิน ใช้ลักษณะการใช้โวหารภาพพจน์ ดังนี้

1. อุปมา

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้โวหารอุปมาที่มีลักษณะเด่นในการเปรียบเทียบข้อความให้
เข้าใจถึงความหมายของคำที่นำมาเปรียบคือ เปรียบสิ่งหนึ่งเหมือนอีกสิ่งหนึ่ง เช่น ชายที่หน้าตา
เหมือนตัวตลก เป็นต้น

2. อุปลักษณ์

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้โวหารอุปลักษณ์ที่มีลักษณะการเปรียบเทียบว่าสิ่งหนึ่งเป็นอีก
สิ่งหนึ่ง เช่น อินเทอร์เน็ตและอีเมลคือแขนขา เป็นต้น

3. อติพจน์

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้โวหารอติพจน์ที่มีลักษณะเป็นการกล่าวเกินจริง เช่น หากเชื่อ
ก็ออกลูกเป็นลิง เป็นต้น

4. คำถามเชิงวาทศิลป์ หรือปฏิพจน์

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้โวหารปฏิพจน์ที่มีลักษณะเป็นการใช้คำถามที่ไม่ต้องการ
คำตอบ แต่จะมุ่งให้คำถามนั้นเป็นสื่อนำความคิดของผู้อ่านหรือเรียกร้องความสนใจของผู้อ่านให้
ติดตามอ่านงานเขียน นั้น ๆ เช่น ค่อยข้างใจไม่รักทนไหวหรือ เป็นต้น

5. ปฏิทรรศน์ หรือ ปฏิภาคพจน์

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้โวหารปฏิทรรศน์หรือปฏิภาคพจน์ที่มีลักษณะเป็นการใช้คำหรือข้อความที่มีความหมายตรงกันข้ามมากล่าวเปรียบเทียบกันเพื่อให้เกิดความหมายที่ชัดเจน เช่น อย่าขอความเห็นจากเขาว่าคุณอ้วน, ผอม หรือสมส่วน เป็นต้น

6. การเลียนเสียงธรรมชาติ

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติต่าง ๆ ได้แก่ เสียงหัวเราะของคน เช่น ให้นวดพร้อมนาบสักที ก็ยังดี เอ๊ก เอ๊ก, เสียงเดินของนาฬิกา เช่น ตึกต๊อก ตึกต๊อก... ดูเหมือนเวลาของความสาวของคุณ ใกล้จะหมดจรวดแล้ว เป็นต้น

อภิปรายผล

1. การเขียนบทความของเมอร์ลิน ใช้คำที่สื่ออารมณ์ของมนุษย์ทุกด้านได้อย่างชัดเจน ทั้งอารมณ์เศร้าใจ ผิดหวัง เสียใจ ตกใจ ดีใจ แปลกใจ สงสัย ด้วยวิธีการใช้คำอุทานซึ่งบอกความรู้สึกของคนได้อย่างดี โดยไม่ต้องกล่าวถ้อยคำยืดยาว ผู้อ่านก็สามารถเข้าใจถึงความรู้สึกในขณะนั้นได้ ซึ่งสอดคล้องกับ บรรจบ (ม.ป.ป.: 223) ที่กล่าวถึงคำอุทานไว้ว่า “คำอุทาน คือคำที่เปล่งออกมาด้วยอารมณ์สะเทือนใจ เวลาตกใจ ดีใจ หรือแปลกใจ คำอุทานเพียงคำเดียวอาจบอกความรู้สึกของคนได้โดยไม่ต้องกล่าวถ้อยคำยืดยาว”

2. การเขียนบทความของเมอร์ลิน นิยมใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ เนื่องจาก การเขียนคำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศเป็นคำที่นักเขียนส่วนใหญ่นำมาใช้กันอย่างแพร่หลาย และคำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศที่เมอร์ลินใช้ส่วนมากจะเป็นคำที่คนทั่วไปรู้จักและคุ้นเคยกันดีอยู่แล้วในชีวิตประจำวัน เพราะได้ยินได้ฟังและได้เห็นจากสื่อต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุ เป็นต้น ซึ่งสื่อเหล่านี้เป็นสื่อที่อยู่ใกล้ตัวมนุษย์มากที่สุดในปัจจุบัน การใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศจึงได้รับความนิยมมากขึ้น เช่น คำว่า เซอร์ไพรส์ (surprise) มักใช้พูดกันโดยทั่วไปว่า “วันนี้มีเรื่องให้เซอร์ไพรส์แหละ” เป็นต้น หรือคำว่า เพอร์เฟกต์ (perfect) มักใช้พูดกันโดยทั่วไปว่า “ผู้หญิงคนนี้

รูปร่างเพอร์เฟกต์” เป็นต้น การใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศจะพบมากในกลุ่มวัยรุ่นซึ่งนิยมพูดกันเป็นส่วนใหญ่ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสืบเนื่องมาจากประเทศไทยได้รับอิทธิพลภาษาต่างประเทศเข้ามาเป็นจำนวนมากไม่ว่าจะเป็นทางภาพยนตร์ เพลง ฯลฯ จึงทำให้การใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศได้รับความนิยม และมีผู้นำมาใช้พูดกันแทนคำในภาษาไทย อีกทั้งยังทำให้เกิดการยอมรับในกลุ่มเพื่อน เพราะถ้าใครไม่พูด บางครั้งก็จะถูกมองว่าเชย ไม่ทันสมัย คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศที่มักได้ยินได้ฟังในหมู่วัยรุ่นส่วนใหญ่ เช่น คินนี่ไปงานปาร์ตี้ (party) กัน หรือวันนี้มี เดท (date) กับแฟน (fan) หรือเปล่า เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศก็ไม่ได้มีใช้กันอยู่เพียงแต่ในกลุ่มวัยรุ่นเท่านั้น ไม่เว้นแม้แต่กลุ่มคนวัยทำงานหรือวัยผู้ใหญ่ ก็มักจะพูดกันเป็นจำนวนมาก เช่น ผลงานชิ้นนี้ไม่เวิร์ค (work) เลยหรือ วันนี้ไปช้อปปิ้ง (shopping) กัน เป็นต้น คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศจึงเข้ามามีบทบาทสำคัญต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของมนุษย์และนับวันก็ยิ่งได้รับความนิยมเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศเหล่านี้เป็นคำที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายนั่นเอง ซึ่งสอดคล้องกับ ศรีจันทร์ (2538: 29) ที่กล่าวถึง คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศไว้ว่า “คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศเป็นคำที่นำมาใช้ในภาษาไทยจนเป็นที่รู้จักกันแพร่หลาย”

3. การเขียนบทความของเมอร์ลิน ใช้คำที่มีความหมายตามรูปศัพท์ ซึ่งเป็นการสื่อความหมายโดยตรงด้วยวิธีการซ้ำคำ เพื่อให้คำมีความหมายหนักแน่นและชัดเจนยิ่งขึ้น และวิธีการซ้อนคำ เพื่อเป็นการย้ำคำหรือข้อความให้สื่อความหมายได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ส่วนคำที่มีความหมายแฝงผู้อ่านจะต้องตีความในบริบทนั้นจึงจะเข้าใจความหมายของคำ และคำขยายที่ใช้ประกอบคำให้มีเนื้อความแปลกหรือขยายข้อความให้ชัดเจนขึ้นนั้น เพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจและเห็นภาพได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ สมพร (2525: 173 – 180) ที่กล่าวว่า “การเขียนบทความต้องคำนึงถึงวิธีการนำเสนอที่จะจูงใจผู้อ่านให้ติดตามงานของตนให้ตลอดเรื่อง”

4. การเขียนบทความของเมอร์ลิน มีการใช้คำสแลงอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งคำเหล่านี้มักนิยมใช้กันอยู่ในกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งตามยุคสมัยหรือตามความนิยม เมื่อเวลาผ่านไปคำเหล่านี้ก็จะมีผู้ใช้น้อยลงและก็จะเกิดคำสแลงใหม่ ๆ ขึ้นมาแทน ซึ่งในบทความของเมอร์ลินจะเห็นได้ว่าคำสแลงบางคำก็ไม่ค่อยได้รับความนิยมในปัจจุบันเนื่องจากเป็นคำสแลงที่เกิดขึ้นและใช้มาเป็นระยะเวลานานแล้ว เช่น คำว่า จ๊าบ เป็นต้น ส่วนคำสแลงที่ยังคงใช้กันอยู่เนื่องจากยังไม่มีคำใหม่ขึ้นมาแทน เช่น คำว่า กิ๊ก เป็นต้น และผู้ที่ใช้คำสแลงส่วนมากก็มักจะเป็นวัยรุ่นเป็นส่วนใหญ่ อย่างไรก็ตามในการ

ตีความความหมายของคำสแลงในข้อความนั้นผู้อ่านต้องทำความเข้าใจความหมายของคำในบริบทนั้น ๆ ด้วย เพราะคำสแลงมักเป็นคำที่มีความหมายไม่แน่นอน

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าการใช้คำสแลงต่าง ๆ ในงานเขียนจะเป็นสิ่งที่ช่วยดึงดูดความสนใจจากผู้อ่านให้มาอ่านข้อความนั้น ๆ ได้วิธีหนึ่งก็ตาม แต่คำสแลงนั้นก็ยังเป็นคำที่มีความหมายไม่แน่นอน คนกลุ่มหนึ่งอาจจะนำมาใช้ในอีกความหมายหนึ่งที่ไม่เหมือนกันก็ได้ ซึ่งขึ้นอยู่กับระยะเวลาที่ใช้คำสแลงในช่วงนั้น ๆ ด้วย อย่างคำสแลงบางคำเมื่อหมดความนิยมไปแล้วแต่บางคนยังนำมาพูดก็อาจจะถูกมองว่าเชย ล้าหลัง ในปัจจุบันก็จะเห็นได้ว่าคำสแลงเหล่านี้มีใช้กันอยู่เป็นจำนวนมากโดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่น เพราะคนในกลุ่มนี้จะเกิดความรู้สึกว่าถ้าตัวเองพูดคำพวกนี้จะทำให้ได้รับการยอมรับจากเพื่อนฝูง หรือรู้สึกว่าตัวเองไม่ด้อยไปกว่าคนอื่นในวัยเดียวกัน และการใช้คำสแลงในงานเขียนของเมอร์ลินนี้ผู้เขียนก็ได้ใช้ภาษาที่เข้าถึงวัยรุ่นในเรื่องที่ต้องการสื่อสารออกมาให้เข้าใจได้อย่างชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับ ผะอบ (2544: 69) ที่กล่าวถึงคำสแลงไว้ว่า “คำสแลงเป็นคำที่ตั้งให้ตามอารมณ์เด็กวัยรุ่น คำเหล่านี้เกิดขึ้นชั่วครั้งชั่วคราวแล้วก็หายไป”

5. การเขียนบทความของเมอร์ลิน มีการใช้โวหารภาพพจน์มากแล้วเปรียบเทียบกับบทความหลายลักษณะ ได้แก่ อุปมา อุปลักษณ์ อติพจน์ ปฏิทรรศน์หรือปฏิภาคพจน์ ปฏิปุจฉา และการเลียนเสียงธรรมชาติ เนื่องจากการใช้โวหารภาพพจน์นี้เป็นการนำคำหรือข้อความมากแล้วเปรียบเทียบและผู้เขียนต้องการสื่อความหมายที่ชัดเจนกว่าภาษาที่กล่าวอย่างตรงไปตรงมา เพื่อให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพตามคำหรือข้อความที่นำมาเปรียบเทียบ ซึ่งผู้อ่านจะต้องทำความเข้าใจความหมายของโวหารแต่ละประเภทด้วย การใช้โวหารภาพพจน์ในงานเขียนของเมอร์ลินนี้ เป็นลักษณะเด่นอีกอย่างหนึ่งในการใช้ภาษาของเมอร์ลิน เพราะการใช้โวหารภาพพจน์ผู้เขียนต้องใช้ความคิดที่ลึกซึ้งเพื่อสรรหาถ้อยคำให้สื่อออกมาแล้วให้ผู้อ่านอ่านแล้วเข้าใจ มองเห็นภาพได้ชัดเจน ซึ่งในการใช้โวหารภาพพจน์ในลักษณะต่าง ๆ ของเมอร์ลินนี้ เมื่ออ่านแล้วทำให้รู้สึกสะดุดตากับถ้อยคำที่ใช้ และนี่ก็ไม่ได้หมายความว่าเมอร์ลินจะมีวิธีการสื่อสารภาษาออกมาได้อย่างลึกซึ้งกินใจ และบางครั้งก็ออกแนวตลก สนุกสนาน อีกทั้งทำให้มองเห็นภาพของสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อออกมาได้อย่างชัดเจน เนื่องจากการใช้โวหารภาพพจน์ของเมอร์ลินนี้มักเป็นถ้อยคำที่แปลกใหม่ จึงทำให้บทความของ เมอร์ลินน่าติดตาม ซึ่งสอดคล้องกับ จูไรรัตน์ (2543: 39 – 44) ที่กล่าวถึงภาพพจน์ไว้ว่า “ภาพพจน์ คือ ถ้อยคำที่ทำให้เกิดภาพในใจโดยใช้กลวิธีหรือชั้นเชิงในการเรียบเรียงถ้อยคำให้มีพลังที่จะสัมผัสอารมณ์ ของผู้อ่านจนเกิดความประทับใจ เกิดความเข้าใจลึกซึ้งและเกิดอารมณ์สะท้อนใจมากกว่าถ้อยคำที่กล่าวอย่างตรงไปตรงมา

ข้อเสนอแนะ

จากข้อมูลลีลาภาษาในการเขียนบทความของเมอร์ลิน ในคอลัมน์ร้อยแปดพันเก้า ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ระหว่างปี พ.ศ. 2546 – 2548 และผลการวิจัยที่ได้ ผู้วิจัยพบว่าประเด็นที่น่าสนใจและศึกษาได้ ดังนี้

1. จากการวิจัยผู้วิจัยพบว่าในบทความของเมอร์ลินที่ผู้วิจัยนำมาศึกษานั้นปรากฏลักษณะเด่นอย่างหนึ่งที่น่าสนใจคือ การใช้คำเลียนเสียงพูด ซึ่งสื่ออารมณ์ ความรู้สึก และความหมายได้อย่างลึกซึ้งเป็นพิเศษ ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกร่วมไปกับข้อความนั้น ๆ ด้วย ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรศึกษาการใช้คำเลียนเสียงพูดในงานเขียนของนักเขียนอื่น
2. จากการวิจัยผู้วิจัยพบว่า ในบทความของเมอร์ลินมีการใช้โวหารภาพพจน์ในเชิงเปรียบเทียบหลายลักษณะ เพื่อสื่อความหมายที่ลึกซึ้งคมคายกว่าภาษาที่กล่าวอย่างตรงไปตรงมา ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรศึกษาลักษณะการใช้โวหารภาพพจน์ของนักเขียนอื่น
3. จากการศึกษาลีลาภาษาของเมอร์ลิน ทำให้ทราบลีลาการเขียนและการใช้ภาษาของนักเขียนแต่ละคน ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรศึกษาลักษณะลีลาภาษาในงานเขียนของนักเขียนท่านอื่นและควรศึกษากลวิธีการนำเสนอบทความตั้งแต่ การตั้งชื่อ การเขียนคำนำ การเขียนเนื้อเรื่อง และสรุปในงานเขียนของนักเขียนอื่น